

Smrtící tóny

J.D. Robb

Avenue A jsou super a válejí!
A Jenna Harboughová potěšeně zahoupala boky do rytmu, který jí zněl v hlavě.

Už jsou to sice pamětníci, ale umí to rozbalit.

Nejspíš by se jim nelíbila nálepka „pamětníci“, ale z hlediska šestnáctileté dívky se tak dal popsat každý, komu se blížila dejme tomu čtyřicítka nebo tak nějak.

Totíž, páni, jejich hudba se líbí i rodičům. Což byl taky důvod, proč Jennu pustili se dvěma nejlepššími kamarádkami do klubu, na jejich koncert, aby si je poslechly a viděly je naživo.

Avenue A hráli dvakrát ročně v klubu Rock It a na jednu noc v létě klub zamkl lahve s alkoholem a otevřel dveře návštěvníkům, kterým ještě nebylo jednadvacet.

Každý, kdo znal jejich hudební historii, věděl, že kdysi dávno, už někdy ve čtyřicátých letech 21. století (jsou prostě fakt starý!), poprvé hráli právě v klubu Rock It. A teď mu to dvakrát ročně spláceli, i když se z nich mezitím stali totální rockoví bohové, co vyprodávali stadiony a obří koncertní síně.

A ačkoliv Jenna už celé tři roky usilovala o to, aby se na ně mohla jít ten jeden letní večer podívat, pokaždé se setkala s rezolutním odmítnutím. Po každé, až dodneška!

Teď tu tancovala s Leelee a Chelsea, zatímco Avenue A to rozjížděli s písničkou „Baby, jen pojď do mě“.

Tancovala dost blízko pódia, aby viděla pot na obličejí Jakea Kincadea. Na starocha vypadal pořád k nakousnutí. Možná proto, že byl hodně vysoký. Líbilo se jí, jak mu reflektory nasvěčují modré pruhy v černých vlasech – i jak pěkně mu ladí k očím.

Pa-rá-da!

Ale ještě víc se jí líbilo, jak mu prsty přímo poletují po strunách kytary.

Jednou bude sama dělat právě tohle. Věděla, že se zlepšila. Cvičila každý den a věděla, prostě to *věděla*, že jednoho dne bude stát na pódiu ona a ohromovat dav svých vlastních fanoušků.

V kabelce měla disk s demo nahrávkou. Její největší sen ohledně dnešního večera spočíval v tom, že najde způsob, jak ji předat Jakeu Kincadeovi. Vybrala jenom jednu písničku, tu nejlepší, kterou napsala, pracovala na tom demu opravdu tvrdě.

Možná nebylo vypilované jako z profesionálního studia, ale někde musíte začít. A členové Avenue A byli zhruba v jejím věku, když měli první úspěch, tak proč ne?

Plynule přešli na „Pořád je teď“, klasickou oblíbenou hitovku, a taneční parket se zaplnil ještě víc.

Jenně to nevadilo – čím víc, tím líp. Byla cele ponořená do hudby.

Potom se na vteřinu, jenom na jednu kratičkou vteřinu, Jakeovy oči podívaly do jejích. Usmál se a Jenně se málem zastavilo srdce.

Vypískla a chytila Leelee za ruku.

„Kouknul se na mě!“

„Cože?“

Potom popadla za ruku i Chelsea. Do obličejí jí vystoupal tak silný ruměnec, že cítila horko až v prstech u nohou. „Jake Kincade se podíval přímo na mě. Usmál se na mě!“

„Fakt?“ zeptala se Chelsea.

„To si piš! Já to snad nerozdejchám!“

Poskakovala se svými kamarádkami do rytmu poslední písničky setu.

„Já a bůh rocku jsme se na sebe podívali. Chvilí jsme se na sebe fakt dívali.“

„Musíš najít způsob, jak mu dát to demo, Jenno. Je hustý,“ ujistila ji Leelee.

„Třeba bych mohla... Au!“ Něco jí štíplo do paže a Jenna si po ní přejela dlaní. Nějaký chlápek se na ni ušklíbl, ukázal jí vztyčený prostředníček a rozplynul se v davu.

„Ten kretén mě bodnul!“ Pak na něj ale zapomněla a pokračovala v tanci. „Musím si na minutku sednout,“ řekla, když písnička skončila. „Naplánovat to a... Páni, motá se mi hlava. Ten pohled!“

„Umírám žízni.“ Chelsea se chytla za krk a vyplázla jazyk. „Potřebuju něco sladkýho s bublinkama.“

„Běž si sednout na naše místa, Jenno. Přinesem pití a pomůžem ti plánovat.“

„Pecka!“

Když se pokoušela prodrat davem k jejich stolku, jímala ji závrať. *Motá se mi hlava*, pomyslela si znovu.

Potom ji zaplavilo horko, jako by teplota v klubu najednou vystoupala snad na milion stupňů. Pokusila se vydýchat a znovu si přejela dlaní po paži – připadalo jí, že ji tam bodla velká, rozzuřená sršeň.

Potřebuju to sladký pití s bublinkama, pomyslela si. Pak se jí ale zhoupl žaludek a Jenna se s hrůzou, že bude zvracet a ztrapní se, pokusila rozběhnout na toalety.

Jake si otřel pot. Bubeník Mac se na něj zazubil. „Pořád nám to jde, šéfe.“

„A nikdy nepřestane. Zajdu se nadýchat vzduchu. Bože, čekal bych, že tady Harve a Glo dokážou udržet přičetnou teplotu.“

„A přijít o atmošku?“ Klávesista Renn hodil Jakeovi láhev s vodou.

„Díky. Za pět minut jsem zpátky.“

Znovu přešel pohledem diváky jako už během poslední písničky, ale pořád nikde neviděl Nadine. Nejspíš šla na dámy. *Hodně štěstí*, pomyslel si.

Vysloužila si několik bodů, když s ním dnes večer šla. Klub Rock It nebyl žádná špeluňka ani krčma, ale pokud šlo o kluby, držel se svých prostších kořenů. Nikdy nebude nóbl, nikdy nepůjde do luxusu. A jeho majitelé na to byli hrdí.

Ale jeho přítelkyně – reportérské eso, autorka bestsellerů a dokonce držitelka zatraceného Oskara – přesto přišla na večer, který byl pořád důležitý: pro něj, jeho přátele a kolegy z kapely.

Připomínal jim jejich vlastní kořeny, jejich začátky. I to, jak daleko se dostali.

Přesunul se zdejším zákulisím, vyšel do zadní uličky.

A nadechl se z plných plic.

I v parném létě roku 2061 bylo venku chladněji než uvnitř.

Otevřel láhev a zhluboka se napil.

Cítil pach přeplněné popelnice, ale to mu nevadilo. I ten mu připomínal jeho kořeny – býval hubený kluk z Avenue A, který chodil po škole a o víkendech na brigády, aby si ušetřil na první kytaru.

Skládal hudbu, když se měl učit, protože hudba pro něj byla tím nejdůležitějším v životě. Vždycky.

Vzpomínal si, jak si přivydělával pouličním hraním v chodbách metra s Leonem a potom s Leonem a Rennem. Tehdy jim nebylo ještě ani patnáct. Pak při koncertě školní kapely viděli hrát na bicí Maca. Nakonec se k nim připojil Art a stali se Avenue A.

Zkoušeli ve skladišti bytového domu a potom v garáži Macova strýce.

Přemluvili Harvea, aby je nechal zahrát u sebe v klubu, jenom jeden koncert, ještě než byli dost staří, aby si mohli koupit pivo.

Z jednoho koncertu se staly dva týdny vystupování během léta a potom přišla i nahrávací smlouva.

Takže ano, je to pro něj důležitý večer. Avenue A měla hodně začátků – první kytara, to, jak Macův strýc u sebe nechal svého synovce mlátit do starých bubnů. To, jak mu jeho vlastní mamka řekla, ať si jde za svým snem.

Hodně začátků, ale klub Rock It měl mezi nimi významné postavení.

Už se začal otáčet zpátky ke dveřím, když vtom se rozletěly a z nich se vypotácela mladá dívka.

Měla bujnou kštici hnědých vlasů s růžovými konečky, na sobě černou minisukni a červený top, který jí odhaloval břicho. V obličeji byla bílá jako křída, velké hnědé oči měla zastřené.

„Udělalo se mi zle,“ hlesla.

„To je v pořádku. To se stává.“

Glo sice hlídala, aby se při večerech pro nezletilé v klubu nepodával alkohol a aby tu nebyly v oběhu ani drogy, ale děti si umí najít cesty.

On to rozhodně uměl.

„Odvedu tě zpátky dovnitř. Je tam místnost, kde si můžeš sednout do klidu a dát si vystřízlováka.“

„Nejsem opilý. Nemůžu pořádně dýchat. Bodnul mě! Bodnul mě!“

Jake ji vzal za loket a dívčiny oči se obrátily v sloup.

Zachytil ji, než se zhroutila na chodník.

„Kdo tě bodnul?“ Tehdy si všiml, že není v obličeji bílá, ale spíš lehce namodralá. Třásla se zimou.

Na jejím levém bicepsu uviděl zarudlý vpich od jehly.

„Do hajzlu. Kristepane.“ Vytrhl z kapsy videofon a opatrně ji spustil na zem. Zadal nouzové volání. „Potřebuju sanitku.“ Oddrmolil adresu, zatímco kontroloval dívce tep.

Je slabý, pomyslel si a bojoval s rostoucí panikou. *A dál slábne.*

„Zůstaň tady se mnou. Dívej se na mě, ano? Dívej se na mě.“

Na chvíli obrátila oči jeho směrem. Ale už jen naslepo. Seděl s ní na chodníku v zadní uličce a držel ji v náručí.

„No tak, drž se. Pomoc je na cestě. Jak se jmenuješ? Řekni mi, jak se jmenuješ.“

Cítil její poslední výdech, položil ji a zahájil oživování.

Dveře klubu se znovu otevřely. „Nazdárek, kytarový hrdino, Mac říkal... Panebože, co se stalo?“

Přiklekla k němu Nadine.

„Nedýchá. Nedokážu ji oživit. Její ruka, podívej se jí na ruku. Říkala, že ji někdo bodnul.“

„Zavolám sanitku.“

„Už je na cestě. Na ruce má vpich od jehly. Jehly používají jenom fetišci, co nedokážou sehnat injekční pistoli. Ona není fetiška. No tak, holka, vrať se. Vrať se zpátky, doprdele.“

Nadine se podívala na vpich a na skelné hnědé oči ležící dívky. Neřekla mu, ať přestane s oživováním, ale položila mu dlaň na záda a vylovila videofon.

„Jakeu, zavolám Dallasové.“

Když se na ni podíval, z obličeje mu číselo zoufalství. „Je to ještě dítě.“

Dítě, které už nikdy nezestárne, pomyslela si Nadine.

Přeložil Zdík Dušek